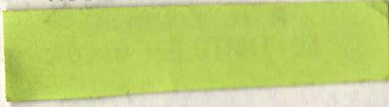

MP 69 ry
Ohrakuja 1 A 6
01370 VANTAA

HUUHTANEN REIJO

251

Motoristi
MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY

N:0 1 HELMIKUU 1993

27^s KONTIO RALLI -93

2. - 4.7.1993

**Kontrolli? Nesteen huoltamo, Outokumpu!
Kutsut? Huhtikuun lehden mukana!**

Kontiossa v.1993 odotettavissa:

- ◆ Ei sisämajoitusta!
- ◆ Kaikille jotakin (♥♂♀✱☉♫...)!
- ◆ Myös lapsiperheet huomioitu!

**Kutsut ulkomaille (ruotsi, englantia, saksa)!
Ilmoitathan kutsuttavien osoitteet meille!**

TERVETULOA!

Taina ja MP-69/HeMMot

Lisätietoja:

Taina Piispa
Suunnistajankuja 6 D 59
01280 Vantaa

☎ 90 - 392 2677

Motoristi

N:o 1, helmikuu 1993. 24.vuosikerta.

Ilmestyy: Helmi-, huhti-, kesä-, elo, loka- ja joulukuussa.

Julkaisija: MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.

Jaetaan ilmaiseksi kaikille kerhon jäsenille.

Hallitus

Puheenjohtaja

Antti Kortesus
Insinöörinkatu 74 B 35
33720 TAMPERE
Puh. k. 931 - 174 333
Email kortesus@ruuvi.me.tut.fi

Varapuheenjohtaja

Hannu Hoskari
Vantaanrinne 12 A 26
01730 VANTAA
Puh. k. 90 - 878 6972

Kerhoisäntä

Vesa Vieno
Nikkarintie 4 C
27510 EURA
Puh. k. 938 - 501 90
t. 939 - 354 305
949 - 592 723

Sihteeri

Satu Koskela
Humalistonkatu 15 A 1
00250 HELSINKI
Puh. k. 90 - 492 587

Kassanhoitaja

Matti Korhonen
Kurkimäentie 23 C 14
00940 HELSINKI
Puh. k. 90 - 349 9151

Päätoimittaja

Jarkko Järvinen
Pehkusuonkatu 21 B 51
33820 TAMPERE
Puh. k. 931 - 186 812
t. 931 - 462 831

Varajäsenet

Nuorisovastaava

Sanna Antila
Iivantamäenkatu 13
33700 TAMPERE
Puh. k. 931 - 630 596

EAK-vastaava

Toni Korppi
Rautatienkatu 17 A 27
33100 TAMPERE
Email k125366@cc.tut.fi
Puh. k. 931 - 222 3745

NMR-vastaava

Bo Nyquist
Kilpolantie 20
00940 HELSINKI
Puh. k. 90 - 304 883
949 - 407 606

Aluetoimintavastaava

Jussi Vanha-Aho
Risujointie 92
63400 ALAVUS AS.
Puh. k. 965 - 202 81
t. 965 - 201 30

Kerhon pankkitili

SYP Tampere - Hervanta
224318-12479

Tapiolan asioimisto

Nr 29E - 380869

Painopaikka

Tekstitaso oy & Offset
Tampere

Toimihenkilöt

Jäsenkirjuri

Jutta Nyqvist
Ohrakuja 1 A 6
01370 VANTAA
Puh. k. 90 - 873 3891
t. 90 - 358 409

Varastonhoitaja

Jaana Korhonen
Kurkimäentie 23 C 14
00940 HELSINKI
Puh. k. 90 - 349 9151

Toimitussihteeri

Riikka Lehto
Insinöörinkatu 88 B 35
33720 TAMPERE
Puh. k. 931 - 175 170

Kerhotavaramyynti

Arto Hallikainen
Wiikintie 8 B 20
02400 KIRKKONUMMI
Puh. k. 90 - 296 3232
t. 90 - 298 6432
Fax

Toimittaja

Piirroksent

Pekka Kukkonen
Tikkakoski

Aineisto seuraavaan lehteen 26.3. -93 mennessä.

Terveisin Jarkko

Motoristien asialla SYP ja EMU

Uusi vuosi ja uudet kujeet. Näin voisi sanoa ainakin kerhomme jäsenrekisterin hoitamisesta ja jäsenmaksujen keräilystä.

Viime kesänä jo aloimme ihmetellä, että mitä jäsenrekisterimme ylläpito oikeastaan maksaa Postipankissa. Kun sitten vuosikokousta varten otimme rekisterin "korpulla", kauhistuimme kahta asiaa: "korpun" hinta oli 650 mk ja jäsenrekisteri oli hoidettu luvattoman huonosti. Tällöin tuli ajatus, että jotain tarttis tehdä ja vielä ennen vuodenvaihdetta, jotta kyseinen ryöstö loppuisi mahdollisimman pian.

Tutkittuamme tarjolla olevia vaihtoehtoja päädyimme uuteen systeemiin: jäsenkirjanpito ostetaan Invis Oy:ltä ja jäsenmaksuille avataan tili SYP:iin. Näiden kahden välillä toimii tiedonsiirto bitteinä. SYP:ssä meillä oli vielä vanhastaan asiakastunnuskin - meillä on ollut siellä kymmenen vuotta takaperinkin tili ja ilmeisesti samasta syystä kuin nytkin. Kokonaiskustannukset hommassa putoavat noin puoleen ja jäsenrekisteri on siististi hoidettu.

Tämän uudistuksen seurauksena postiluukustasi on pudonnut jäsenmaksukuitti, jonka toivottavasti olet jo maksanutkin. Kuitti käy alustavasti jäsenkorttina, kunnes saamme hommattua kunnolliset jäsenkortit.

Uusia kujeita sisältyy myös Euroopan yhdentymiseen. Motoristien pohjoismainen yhteistyö on nyt laajentumassa eurooppalaiseksi yhteistyöksi. NMR-jäsenjärjestöt ovat perustaneet yhdessä BMF:n (British Motorcyclists' Federation) kanssa EMU:n (European Motorcyclists Union). Neuvotteluja käydään myös muiden maiden motoristien kanssa. Tavoitteena on saada yksi henkilö valvomaan motoristien etuja Brysselissä.

Talven suurtaapahtuma - MP-näyttely - on taas ohi. Kiitos kaikille, jotka olivat tekevässä osastossa. Toivottavasti kannustimme yhä useampaa piikkikuskaa ensi kesänä Sannan tavoin matkailemaan ja Kontioon. Eihän se matkanteko ole kiinni kuutiosta!

Mutta ensin käydään Talvirallissa...

Antti

Kaukaisia haaveita ?

MP 93 -näyttely on sitten koettu ja taakse jäänyttä elämää. Perinteiseen tapaan kerholla oli oma osasto, jonka maalaismaisia kävi tasaisena virtana ihailmassa sekä omaa, että vierasta väkeä, mutta näyttelystä lisää muualla tässä lehdessä.

Otsikon kysymyksen syynä oli moottoripyörien hintalapuissa komeilleet todella "komeat" hintalaput, joiden aiheuttamat huokailut taisivat olla näyttelyn suurin puheenaihe. Jos vaikka pieni esimerkki valottaisi asiaa paremmin kuin pelkät huokailut.

Vuonna -89, jolloin ostin oman pyöräni (BMW K 100 RS), maksoin siitä täydellä laukkarajalla ja lämpökahvoilla 92.000 markkaa, joka vastasi silloista yhden vuoden bruttoansiotani. Tänäpä, jos menisin ostamaan samaa pyörää, joutuisin maksamaan pelkästä pyörästä 129.500 markkaa, ilman mitään lisävarusteita. Mainittakoon, että summa vastaisi noin 1,5 vuoden bruttopalkkaani. Onhan RS muuttanut ilmetään huomattavasti nykyaikaisempaan suuntaan, mutta kuitenkin. Taisin tässä kohdata esimerkin Suomea vaivaavasta ostovoiman puutteesta (lamasta).

Uusien pyörien hinnannousu aiheuttanee sen, että vanhojen pyörien luulisi menevän kaupaksi paremmin ensi kesänä ja käytettyjen pyörien varastojen pienenevän, jos joku

on uskaltanut sellaista pitää. Vanhojen pyörien kunnostamisen ja "puunaamisen" luulisi nyt kiinnostavan entistä enemmän - kun rahaa uuteen ei ole, ajetaan vanhalla. Toivon mukaan pyörien yleinen kunto ei laske vaan ajetaan kunnossa olevilla.

Oho, jopas oli kuin kauppakoulun tehtävän vastaus. Se siitä ja sitten muihin asioihin. Tämän lehden ilmestyttyä on viimein Talvirallissa käynyt jo palannut kotiinsa ja on jo ehkä sulanutkin reissun kohmeesta.

Helmikuu, maaliskuu, ajokuu eikun siis huhtikuu.

Tässä jossain välissä voisit vaikka ladata pyöräsi akun ja tarkastaa jarrut ja renkaat. Vaihtaakkin ne voisi nyt kun on aikaa ja rahaa, sillä kesän ensimmäiset vakuutusmaksut sen liian rahan kyllä vievät. Lakisääteinen liikennevakuutusmaksu nousee moottoripyörillä 1,7 % yllätys, yllätys. Hintojen nousuun ei ainakaan vaikuttanut onnettomuudet, sillä ennakkotietojen mukaan viime vuonna kuoli "vain" 20 motoristia, joka on pienin luku kai kymmeneen vuoteen. Toivottavasti onnettomuuksien väheneminen jatkuu vielä tänäkin vuonna.

Kesäisiä kesälomareissuja suunnitellen...

Jarkko

69 SHOP

College	100
T-paita	55
Lippis	25
Reppu	95
Matkapussi	50
Motoristi-kansio	25
Kangasmerkki	15
Iso tarra	10
Pieni tarra	3
Juliste	10
Postikortti	3
Vuosilaatta (Kontio ja Talviralli)	10
Peruslaatta (Kontio ja Talviralli)	40
Pyörämerkki (etukäteismaksu)	110
Kerhopyyhe	65
Taskumatti	65
Kerhotuoppi	40
Juhlantuoppi (etukäteismaksu)	180
Rintamerkki	50
Ajohanskat	295
Pikeepaita	100
Pikeetakki	150
Solmio	30

TULE, TUTUSTU, OSTA!

69 SHOP Mototrip, Sunnanvik

SOITA, KYSELE, TILAA!

Arto 90 - 298 6432 tai 296 3232

Kööpenhaminan "Pieni Merenneito" ei saa olla hetkeäkään rauhassa.

Oolannissa ookaamassa ja Tanskanmaata tutkimassa

Osa 2

Lauttayhteyttä Ruotsin Helsingborgin ja Tanskan Helsingörin välillä sanotaan yhdeksi maailman vilkkaimmista (n. 24 miljoonaa matkustajaa / vuosi). Lauttoja menee noin neljäntoista tunnin välein, joten ei siinä tarvinnut kauan odotella. Lippu puolestaan maksoi 100 Dkr (kaksi henkeä ja mp).

Päästyämme yli Helsingörin puolelle, oli taas valtavasti ruotsalaisia choppereita tulos vastaan. Selvisikin, että Roskildessa oli ollut sinä viikonloppuna suuri "BIKE 92 SHOW" -tapahtuma. Oli sunnuntai ja poru-

kat olivat tietysti kotimatalla. Läheisellä huoltoasemalla, jossa tankkasimme, nostettiin juuri erästä väsähtänyttä pitkäkeulaa auton peräkärreyn. Naispuolinen kuski näytti vähän pettyneeltä, mutta takapenkin tarjoajia karvaisten miesten keskuudessa riitti.

Helsingörissa itsessäänkin olisi ollut katsottavaa, erikoisesti vanhakaupunki kauniine keskiaikaisine taloineen, mutta läkähdytävässä helteessä otimme suunnaksi — min-käs muun — kuin Kööpenhaminan. Sinne näytti olevan paras viittoitus ja moottoritie oli

"Muuttuvatkohan moottoripyörät joskus tällaisiksi?" Sähköauto Kööpenhamista.

ymmärrettävästi nopein vaihtoehto. Rantatie olisi tietysti tarjonnut parempia näkymiä, mutta oli kuulemma hieman tukkoinen ja nyt tarvittiin ajoviiman viilentävää vaikutusta.

Tuota pikaa olimmekin tuossa Tanskan 1,4 miljoonaisessa pääkaupungissa valtiasan Tuborgin mainoksen ottaessa meidät vastaan. Koska leirialueista ei ollut tietoa, köröteltiin samantien pysähtymättä keskustaan asti. Raatihuoneentorilta eli kaupungin keskuksesta jatkettiin vielä eteenpäin uskaltamatta kääntyä valitsemaltamme kadulta minnekään. Ajateltiin, että katsotaan minne joudutaan - ja jos vaikka löytäisimme sopivan leirialueen, noin niinkuin sattuman kaappana.

Eipä tullut kämpingejä vastaan, tuli sensijaan meri! Olimme ohittaneet jopa Kastrupin lentokentällekin vievän tienhaaran. Sil-

loin vasta seisautimme erään pellon reunaan kahvittelemaan ja mietiskelemään syntyjä syviä. Pyörittellessämme juuri karttaa, ilmeisesti epätoivoisen näköisinä, käsissämme, sattui eräs nainen polkemaan polkupyörällä meistä ohi. Hänellä oli perässään pieni peräkärri ja siinä kolme iloista koiranpentua. Se oli hellyttävä näky! Nainen kuitenkin pysähtyi ja tuli kysymään olimmeko ehkä eksyksissä. Myönsimme olevamme hiukan hukassa ja tietäisikö hän jotain leirialuetta. Ystävällinen nainen kertoikin, että keskustassa olisi yksi, nimeltään "Bellahøj Camping". Minulle muistui välittömästi mieleen, että senkuuloisessa paikassa olin ollut vuonna -83. Eihän siitä ollut kuin yhdeksän vuotta, olisihan minun pitänyt se itsekini muistaa, vai olisiko?

Kiittelimme kovasti koirienulkoilluttajaa ja lähdimme takaisinpäin. Pian olimme taas

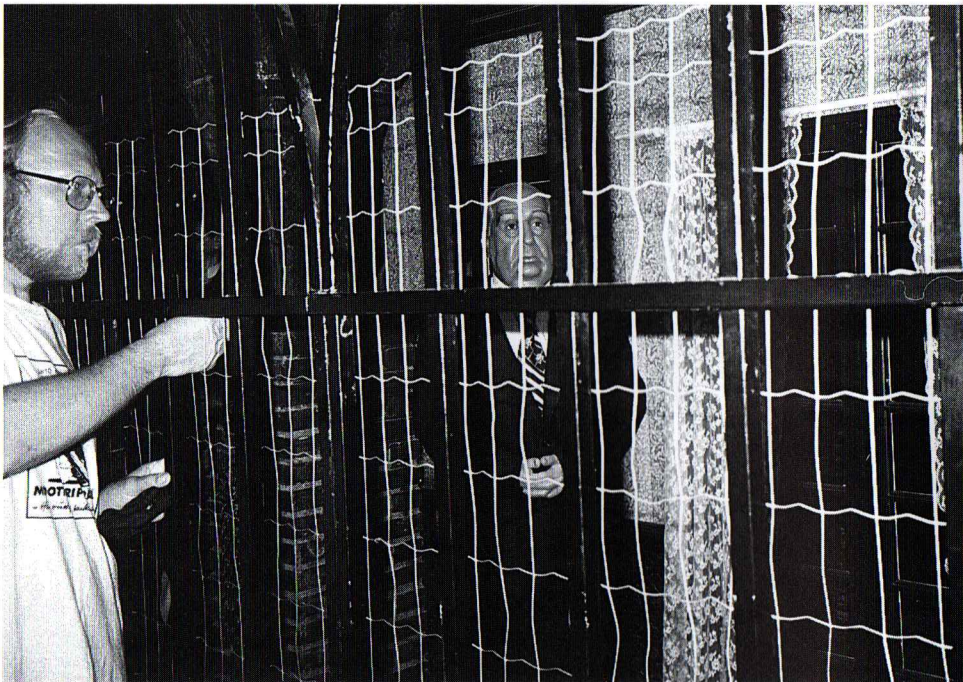

Tämä herra (H.C. Andersen) on tässä pronssiin valettuna. Tapasimme hänet myös vahaan ikuistettuna ja legoista rakennettuna.

pyöriskelemässä keskustan vilinässä. Bellahöjta olikin sitten erinomaisen vaikea löytää. Opasteita ei ollut missään. Muistelin kuitenkin, että se oli hyvin suuri alue ja siellä kasvoi paljon puita. Tarkkasilmäinen kyytiläinen oli sitten se joka äkkäsi ensimmäisenä joitain telttoja puiden keskellä. Olimme löytäneet leirialueen, mutta lähestymässä sitä väärältä suunnalta. Portti ja vastaanotto löytyi tietenkin kiertämällä, mutta oli kuitenkin onnenkauppaa, että se ylipäänsä löytyi.

Majoittujia näytti olevan runsaasti, erikoisesti italialaisia. Mahduimme kuitenkin sisään 76 Dkr:n hinnalla / vrk. Samalla piti lunastaa vielä leiripassi (Camping pas) 12 Dkr:lla. Ilmaiseksi saimme kuitenkin hyvän Kööpenhaminan kartan. Haeskelimme sopivan paikan ruohokentältä ja pystytimme telttamme, jota viimeksi olimme käyttäneet Ahvenanmaalla. Senjälkeen saattoikin jo

huokaista helpotuksesta, oli taas paikka minne päänsä kallistaa. Ruotsalainen pariskunta RT -bokseribemarilla majoittui lähellemme, ajattellen varmaan, että olisimme parempia naapureita kuin hiukan roiston näköiset italialaiset interreilarit. Seuraavana päivänä oli tarkoitus katsella hieman Kööpenhaminan nähtävyyksiä. Kevyesti vaate-tettuina lähdimme liikkeelle, vaikka kyytiläinen vähän arasteli jättää tavaroitaan telttaan. Ensin ajoimme keskustaan ja sieltä suunnaksi otimme Langelinjen, joka on pitkä satamalaituri. Se on suosittu kävelykatu ja nytkin siellä esiintyi — ilmeisesti venäläinen — laulajaryhmä yhdellä haitarilla vahvistettuna. Tien päästä meren rannalta löysimme sitten kaupungin kuuluisimman patsaan, Andersenin satuun liittyvän "Den Lille Havfruen" eli pienen merenneidon. Se oli täysin turistien ympäröimä, kaikkihan tah-

"Hei Hitchcock, mitä siellä teet?" (Wax Museum — Kööpenhamina)

toivat samaan kuvaan sen kanssa. Pienemät lapset kiipeilivät merenneitoparan päällä. Pistäydymme vielä lähistöllä olevassa Tanskan ainoassa englantilaisessa kirkossa.

Raatihuoneentorilta etelään johtaa katu, nimeltään H.C. Andersen Boulevard, jonka varrella on maailmankuulu Tivoli (se ainoa ja alkuperäinen). Sinne ei tällä kertaa menty, mutta sen vieressä olevaan Luis Tussaudin vahamuseoon kylläkin. Ajopeli saatiin parkkiin läheiseen parkkitaloon. Muualta ei löytynyt minkäänlaista paikoitustilaa, sillä polkupyörät olivat vallanneet pienimmätkin raot.

Mutta se Wax Museum, sepä oli mielenkiintoinen paikka! Aikamme jonotettuamme ja maksettuamme 42 Dkr:n (per henki) pääsylipun, pääsimme näkemään yli 200 vahanukkea maailman kuuluisimmista henkilöistä. Nämä oli vielä ryhmitelty erilaisiin

osastoihin, joista voisi mainita: kuninkaitten halli, valtiomieskavalkadi, tieteiden maailma, taiteen mestarit, satumaa, viihdetaitelijahalli, Casablanca (ko. elokuvasta otettu kohtaus Bogartteineen ja Bergmaneineen) ja sokerina pohjalla, niille jotka usalsivat, kauhujen kammio. Varsinkin viimeksimainittu monine liikkuvine tehosteineen oli hiuksianostattavan jännittävä. Siellä todella aaveet lensivät ja luurangot kolisivat. Kaikki tärkeimmät kauhuhahmot Frankensteinistä ihmissuteen olivat edustettuina. Itse Hitchcockin seisoskeli Mrs. Batesin muurion vierellä.

Eräät vahanuket olivat hyvinkin näköisiä, niinkuin viihdetaitelijoiden rivistöstä erottunut Michael Jackson. Toisaalta esim. Clint Eastwood ei ollut sinne päinkään, eli ihan kaikkiin hahmoihin ei oltu näköisyyttä saatu. Ketään suomalaista ei oltu kelpuutettu

Jääkarhu ottaa rennosti Kööpenhaminan eläintarhassa.

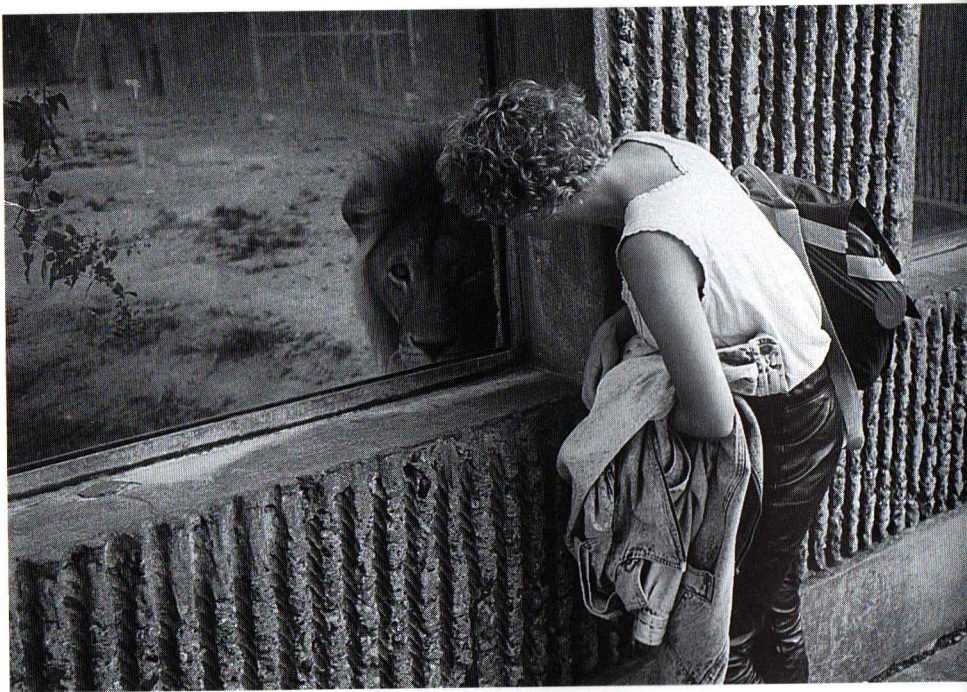
ikuistettavaksi vahaan, Andersenin ja Disneyn satuhahmot olivat upeita.

Nukkeihin ei saanut koskea, muuten hälytyslaite pirahtaisi. Niinpä siellä sitten pirsikin koko ajan, sillä kukapa voisi vastustaa koskettamasta esim. kättään ojentavaa entistä presidentti Bushia. Valokuvauskin oli kielletty - ja kaikki kuvasivat omilla kameroillaan minkä kerkesivät. Minäkin rupesin räpsimään kuvia, ensin hiukan salaillen, mutta kumppani väitti, että se herättää paljon enemmän huomiota, aloin kuvata ihan reilusti. Eikä siitä tullut kukaan huomauttamaan.

Iltapuolella, hämärän jo laskeuduttua, palailimme leirillemme väsyneinä, mutta onnellisina. Olimme muutenkin ajelleet ympäri kaupunkia ja se rupesi tuntumaan jo hieman tutummalta, varsinkin kyytiläisen lukiessa koko ajan karttaa takapenkillä. Oli-

han se välillä tyyliin "käänny vasemmalle - eikun oikealle tai emmä tiedä", mutta aina löydettiin minne pitikin. Lopulta tuuli oli sitten vienyt puolet kartasta, mutta uusi saatiin tilalle. Liikenne oli joustavaa, mitä nyt muutama rohkea polkupyöräilijä oli jäädä alle.

Myöhään illalla puhkesi vielä kova ukonilma, ollessamme juuri keittelemässä illallista keittokatoksessa. Siellä tavattiin yllättäen kaksi suomalaista isovatsaista Harrikka-miestä — myöskin ruuanlaittopuhissa. Tai itseasiassa he tunnistivat meidät ensin suomalaisiksi kyytiläisen läksyttäessä minua jostain asiasta. He siinä pohdiskelivat omaa lomaruokavaliotaan hieman yksipuoliseksi. Kyllähän se siltä kuulosti: Hernekeittoa ja olutta, ja vaihteeksi olutta ja hernekeittoa! Parhaillaan he olivat keittämässä — tietysti hernekeittoa samalla siemailten Tuborgia

Kööpenhaminan eläintarhassa voi leijonaa tarkastella näin läheltä.

tökistä. Teltassa oli kuulemma ilma välillä melko raskas! Saatuamme omat keitoksemme keitettyä, siirryimme omaan teltaamme syömään, seuraten samalla melkoista salamoointia.

Toisen yön, Bellahøj Campingilla, jälkeen arvelimme matkaa voitavan vaikka jo jatkaa muuallekin Tanskaan. Vielä oli kuitenkin yksi paikka katsomatta Kööpenhaminassa ja se oli vuonna 1859 perustettu maailmankuulu eläintarha.

Kimpsut ja kampsut kasassa eli kaikki romppeet nyt mukana lähdimme etsiskelemään sitten sitä eläintarhaa. Se löytyikin suhteellisen helposti 43 metriä korkean näkötorjansa ansiosta. Ajokki jätettiin kadulle Roskildeveijlille ja marssimme toiveikkaina sisään. Oli vielä aamupuoli, mutta kävijöitä näytti olevan jo melko paljon liikkeellä.

Toiveissamme emme pettyneet. Eläimiä

oli valtaisesti — paljon sellaisiakin, mitä emme olleet koskaan luonnossa nähneet. Esim. norsuista jäi mieleen erään kärsäveikon jatkuva yritys hypätä vallihaudan yli vapauteen. Virtahevot viihtyivät omassa altaassaan, pienen virtahepovauvan koko ajan “kiasatessa” isompiaan. Kirahvejakin taisin ensi kertaa nähdä omin silmin elävinä. Apinat olivat hauskoja ja niiden temppuilla seurattiin pitkät tovit. Mm. “kunkku” söi aina parhaat palat ihmisten heittämistä pähkinöistä.

Gorillat puuhailivat omassa talossaan ja mieleen painui erään gorillan hyvin älykään tuntuinen katse. Muutenkin tämä yksilö hauskuutti katsojia kieltään näyttämällä ja irvistelemällä. Eräs toinen gorilla oli selvä bodaajatyyppejä, kulkien edestakaisin lihaksiin pullistellen ja näyttäen erittäin omahyväiseltä.

Näkymä voisi olla oikeasta maisemasta ellei takana näkyisi jättiläisiä (Legomaa).

Oli sarvikuonoja ja myskihärkiä, oli pingviinejä ja merileijonia. Ihan kaikkea ei nyt viitsi luetella, sillä erilaisia eläimiä oli kuulemma n. kaksituhatta. Luvussa on ilmeisesti mukana myös hyönteiset, jotka löytyvät omasta rakennuksestaan, kuten myös erilaiset matelijat, käärmeistä sammakoihin.

Lapsille oli Euroopan moderneimmaksi sanottu oma eläintarhansa tuttuine kotieläimineen. Mm. poneilla saattoi ratsastaa ja kilejä silitellä. Lehmillä annettiin lypsäntöksiä jne... Erilaisin kuvatauluin esiteltiin vielä mitä tuotteita mistäkin eläimestä saa. Lapset varmaan viihtyivät hyvin, kun me vähän vanhemmatkin viihdyimme siellä.

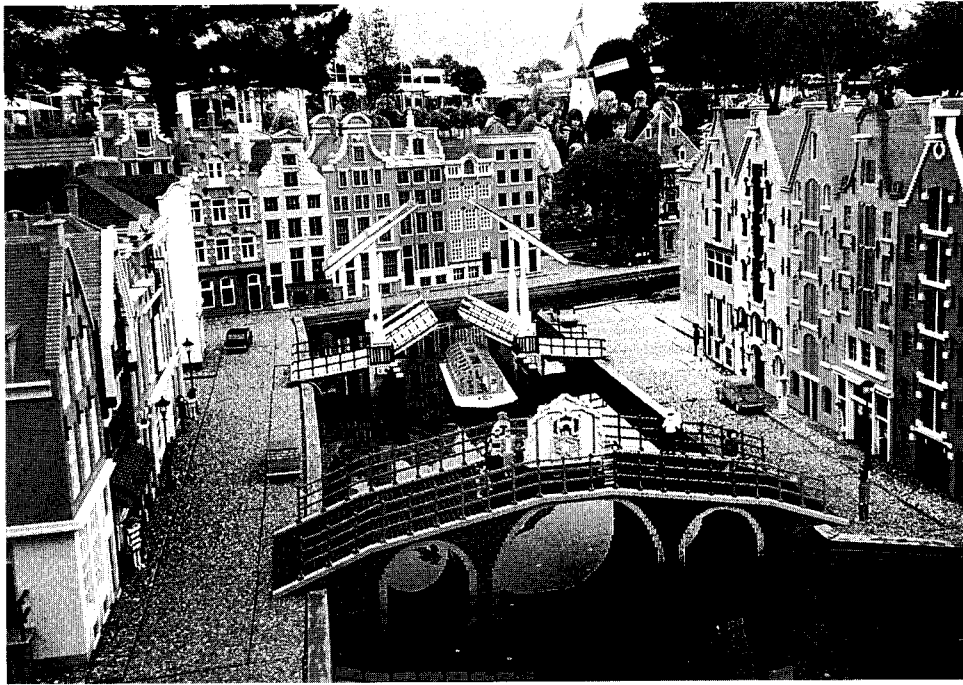
Aika oli vierähtänyt Zoossa niin rattoisasti, että sulkemisaikakin ehti jo tulla. Jäi siltikin pieni epäilyksenpoikanen, että näimmeköhän siltikään kaikkea. Lämmintäkin oli piisannut — varsinkin nahkapuvuissa.

Kaupunkia taas kierrellessä huomasi kyytiläinen erään kadun varrella jotain mielenkiintoista. Läiskyteltyään minut pysähtymään, totesimme siellä olevan pienoismallin vuoden 1536 Kööpenhaminasta. Ihan mielenkiintoisen näköinen kokonaisuus.

Hyvästijättönä pääkaupungille kirjoitimme vielä ilta-aurinkon valossa muutamat postikortit Raatihuoneentorilta ja olihan itse v. 1905 rakennettu raatihuonekin kuvaamisen arvoinen, samoin kuin H.C. Andersenin isokokoinen patsas.

Matka jatkuu

Melko väsyneinä koko päivän kävelemisestä lähdimme kuitenkin ajelemaan kohti Roskildea. Iltahämärissä pysähdyimme siellä senverran, että huomasimme rannalla erit-

Sillat aukeavat ja laivat liikkuvat pienois-Hollannin kanavilla Legomaassa.

täin mielenkiintoisen — tosin sille päivälle jo suljetun - viikinkimuseon. Sitten huomasi ihmisten kerääntyneen rannalle ja tähyilevän tiiviisti ulapalle. Ja totta vieköön, sieltä oli lähestymässä kolme aivan aidon näköistä viikinkilaivaa! Lohikäärmekeulat ja neliskulmaiset purjeet erottuivat ihan selvästi. Ne tulivat niin hitaasti, että emme jääneet odottelemaan niiden rantautumista, mutta eipä sitten myöskään selvinnyt mikä tapahtuma mahtoi olla kyseessä. Oli se kuitenkin unohtumaton näky!

Lopulta oli tietenkin jo säkkipimeää, kun jossain Ringstedin seutuilla löysimme leirialueen - Camping Skovly nimeltään. Siellä oli puolenyön aikoihin jo täysin hiljaista ja sisäänkirjoittautumisen jälkeen telttakin piti pystyttää pimeässä. Siinä kyllä onnistuttiin ihan kohtuullisesti pitkäaikaisen harjaantumisen ansiosta. Unta ei tarvinnut ollenkaan

houkutellessa. Aamulla satelikin sitten vettä.

Sade loppu onneksi melko pian ja saavuttuamme Korsöriin paistoi jo aurinko kuumasti. Korsörin satamaan oli taas kerran erittäin hyvä opastus. Tiedossa olisi lauttamatka Ison Beltin yli. Se onkin hyvin vilkas ylityspaikka, n. 35 vuoroa päivittäin. Tuuria oli senverran, että liput ostettuamme (kaksi henkeä + pyörä = 120 Dkr) lauttaan saattoi ajaa melkein välittömästi. Muitakin motoristeja sattui olemaan iso joukko paikalla.

Ison Beltin salmi on muuten leveytensä ja syvyytensä ansiosta tärkein Itämeren Antlantiin yhdistävä väylä. Sitten huomasin, että vastarannalta käsin oli rakenteilla valtavan pitkä silta. Olikohan se juuri se silta jonka rakentamisesta Suomi kiistelee, kun Suomen telakoilla tehtyjä öljynporauslauttoja ei voisi enää uittaa sitä kautta. Jokataputuksessa melkoinen rakennustyömaa siellä

oli käynnissä.

Tuuli hyvin navakasti ja nahkapuku oli vaihteeksi ihan asiaa. Lauttamatka kesti noin tunnin, jonka jälkeen rantauduimme Nyborgiin. Se oli ihan mukavan tuntuinen pikkukaupunki suorittaessamme pienen sightseeingin sen keskustaan.

Nyborgista ajelimme Odenseen, Tanskan toiseksi suurimpaan kaupunkiin. Kuuluisa se on myös satusetä Andersenin syntymäkaupunkina. Sieltä matka eteni Vejleeseen. Nyt olimme lähellä Billundia eli paikkaa jossa sijaitsee maailmankuulu Legoland. Siellä ei kukaan lapsenmielinen jättäisi käymättä.

Sateli vettä oikein rankasti, kun iltapäivän puolella pääsimme Legolandin nurkille. Sen valtaisa parkkipaikka oli autoja täynnä. Linja-autoja tuli ja meni ja ihmisiä aaltoili sisään ja ulos. Meidän päällimmäisin huolestumme oli taas minne majoittua. Teki mieli vaihteeksi katon alle. Sitten löysimme Legolandin receptionin, josta saimme kuulla, että kaikki lähellä olevat sisämajoitustilat olivat täynnä. Kai surkean ilmeemme ja vettävaluvan olemuksemme hellyttämänä respan kaveri päätti vielä kysyä erästä paikkaa, vaikka se sijaitsikin parinkymmenen kilometrin päässä. Vakuutimme innokkaina, että kyllä sekin kävisi. Omme Å Camping -nimisestä paikasta löytyisikin vapaa mökki kohtuuhintaan ja siellä meitä jo oikein odotettaisiin. Kiittelimme kovasti avuliasta kaveria, joka kaiken kiireen keskellä jaksoi auttaa meitä noin kovasti. Muutenkin tanskalaisista vahvistui käsitys hyvin mukavana kansana.

Sitten ajoimme Sr. Omme -nimiseen taa-jamaan ja löysimmekin helposti puheena olleen campingin. Se vaikutti hyvin hiljaiselta, mutta vastaanotossa olevat kaksi rouvaa tuntuivat todella iloisilta nähdessään meidät. Sitten selvisikin, että turistit eivät oikein tahdo löytää heidän leirialuettaan, kun sitä ei saa esim. Legolandissa mainostaa

ollenkaan (?). Hekin kyllä hoitelivat aluetta vain sivutoimisesti. Mökki, jota meille tarjottiin (á 270,- Dkr / vrk), osoittautui uudehkoksi ja hyvin siistiksi. Oli lämmintä, tilaa ja kunnan ruuanlaittomahdollisuudet. Kalusteet olivat vielä kolhimattomia. Olimme enemmän kuin tyytyväisiä. Tämähän oli meille oikein luksusta. Iltamyöhällä kelpo illallisen jälkeen, oli mukava katsella ulos ikkunasta, jossa raivoisa sade piiskasi maata. Ei olisi telttailu ollut herkkua.

Aamulla pilkahteli jopa aurinko verhojen lomassa, kun valmistauduimme Legolandiin lähtöä varten. Hyvästelimme sydämmelliset leirialueen hoitajat ja niin jäi heidän kaunis olkikattoinen talonsa ja koiransa taaksemme alkaessamme taivaltaa kohti Billundia ja legopalikoiden valtakuntaa.

Legolandin parkkipaikka oli jo heti aamukymmeneltä melko täynnä, mutta ainahan nyt yksi moottoripyörä mahtuu. Liittyesämme lippujonoon ja viisikymmentä kruunua per henki maksettuaamme pääsimme sisään. Senjälkeen ei katselemisesta ja ihastelemisesta meinannut tulla loppua! Koska vähän sataa tihutteli, aloimme kierroksemme sisätiloista eli nukkemuseosta, jossa oli satoja nukkeja vuosilta 1580 - 1900, sekä myös upeita nukketaloja. Samaan syssyyn katselimme S.S. Luisiana -nimisestä laivasta pelastettuja leluja. Laiva oli aikoinaan haaksirikkoanut Pohjanmeren rannikolle. Esineet oli jännittävästi sijoitettu meren pohjaa kuvaaviin lasikaappeihin. Näytillä oli vielä kiiltokuvien keräyskirjoja vuosisadan alusta.

”Isosta tulee pieni ja pienestä iso” vakuutti mainoslause ja totta se oli! Sekä vielä, että ”Tällä ei ole merkitystä viihtyäkseen Legolandissa”. Sateen tauottua siirryimme ulos ihastelemaan valtavaa määrää talojen, linnosten, satamien, lentoasemien, rautateiden ym. pienoismalleja. Oli keskiaikaisia kaupunkeja, alankomaalaisia kanavia, norjalai-

nen sauvakirkko, Cape Cennedy, Olavinlinna jne. jne. loputtomiin. Lisäksi oli paljon liikkuvia malleja, eli laivat todella kulkivat, autot ajoivat kaduilla ja lentokoneet rullasivat kiitoradoilla (eivät sentään lentäneet). Ja kaikki oli tietenkin tehty legopalikoista!

Yritämpä vähän kertoa, mitä sieltä mm. löytyy. On Miniland, jossa lapsille on monenlaisia pikkujunia ja laivoja joilla voi kiertää aluetta. Esim. safarijunan kyydissä voi ihailia erilaisia (lego)eläimiä. Duploland on paikka, missä on myös kaikenlaisia ajopelejä aina yksiraiteisesta alkaen. Ja kaikkihan tietävät, että duplothan ovat normaaleista legopalikoista vähän isompia ja yksinkertaisempia palikoita aivan pienille lapsille. Legoredo on lännen kaupunki, joka on aito — ei siis legoista tehty. Siellä saattoi koettaa onneaan vaikka kullanhuuhdonnassa, tai pelätä hurjalla kanoottimatkalla. Merirosvojen maahan saattoi tehdä veneretken ja joutua salaperäisiin luoliin. Siis monenlaista aktiviteettia pienille ja isoille, joskin kaikkiin vempelisiin oli eri maksu. Tietenkin saattoi lunastaa “passin”, jolla sitten pääsi useampaan vehkeeseen, aina erikseen maksamatta.

Näyttää siltä, että jos legoja on tarpeeksi, niistä voi rakentaa vaikka 14 metriä korkean intiaanipäällikkö Istuvan Härän rintakuvan tai jäljennöksen Mount Rushmoreen hakatuista USA:n presidenttien päistä, puhumattakaan Vapaudenpatsaasta tai 30 metriä pitkää “biisoninmetsästy”-reliefistä. Minulla taisi pienenä olla liian vähän legoja. Mitä kaikkea olisinkaan voinut rakentaa muutamalla autokuormallisella palikoilla?

Eräs hyvin vaikuttava nähtävyys oli myöskin Titanian palatsi, englantilaisen Sir Neville Wilkinsonin 15 vuoden aikana rakentama “nukketalo”, josta Legoland maksoi 1,6 miljoonaa kruunua v. 1977. Se siis ei oikeastaan ole varsinainen nukketalo, vaan erittäin tarkasti rakennettu miniatyyripalatsi. Siellä

oli yli 3000 pikkuruista esinettä jotka täyttivät palatsin 18 hallia ja huonetta. On vaikea kuvata palatsin upeutta, se täytyy omin silmin nähdä.

Vuosisadan alun mekaanisten lelujen kokoelma oli kiinnostava ja kunkin esineen kohdalla saattoi napin painalluksella filminpätkältä nähdä miten ko. lelu toimi. Eikä tavallisiakaan leluja oltu unohdettu, niitäkin oli laaja otos. Huomasimme, että Legojen “keksijä” Ole Kirk Christiansen aloitti 30-luvulla puuautoista nykyään valtavaksi painuneen tuotantonsa. Eräessä hallissa saattoivat lapset vapaasti rakennella mahtavasta legomäärästä kaikenlaista kivaa ja ... kaikkeaahan ei pysty edes luettelemaan.

Sulkemisaika oli iltakahdeksalta, mutta meillä meni siitäkin yli kymmenisen minuuttia ennenkuin maltoimme jättää tuon mukavan paikan. Vaikka siellä oli vierähtänyt koko päivä, tuli taas tunne, että näimmeköhän sittenkään ihan kaikkea. Legoista tehty H.C. Andersenin patsas ja Legolandista viimeiseksi haikeaksi näkymäksemme.

Kotia kohti

Oli jo torstai-ilta. Nyt täytyi kääntää katseet vihdoin koti-Suomea kohden. Maanantaina alkaisi nimittäin taas arkinen aherrus. Koska emme halunneet palata samaa reittiä kuin tullessa, suuntasimme kulkumme kohti pohjoista ja Frederikshavnina.

Siitä tulikin melko ankara taipale! Tuli tietenkin aika nopeasti pimeä ja kun meillä oli jo olevinaan vähän kiire, eivät yöpymispaikat oikein kiinnostaneet, semminkin kun yhtäkkiä huomasimme, että aika oli vierähtänyt niin myöhäiselle, että leirintäalueille ei kannattanut edes pyrkiä. Tuli kylmä, tuli sumu ja satelikin. Vauhitimme rupesi tippumaan näkyväisyyden pienenemisen myötä. Rekat rupesivat jatkuvasti jyräämään ohia ja

Suomalaismaisemaa Legomaassa. Punkalaitumen asema. Taustalla Olavinlinna.

silloin oli jo koko tekeminen pysyä edes tiellä. Kyytiläistä rupesi todenteolla pelottamaan, huomattessaan erällä parkkipaikalla kuinka pieni ja vaatimaton perävalo meillä oikeastaan oli. Rupesin harkitsemaan teltan leväyttämistä johonkin sopivaan maastonkohtaan.

Jatkoimme kuitenkin hissukseen ajamista, taukopaikoilla aina muutaman Ahvenanmaan omanan nakertaen. Niitä oli vieläkin runsas kuorma. Sumu meni onneksi aikanaan ohi. Ajaminen rupesi ottamaan hartioista, vaikka lievitystä toi kyytiläisen voimaperäinen hierominen. Sitten ajopelin jarrujen merkivalo rupesi palamaan varoittaen jarruissa olevan nyt jotain vikaa. Ne kuitenkin tuntuivat toimivan normaalisti, joten en huolestunut (kovin paljon). Ehkä se oli joku kosketushäiriö, kun tuo “punainen silmä” sammui myöhemmin itseksensä. Aamuyöstä

oli jo pakko erään taukopaikan vessan kuppeella keitellä kahvia, että pysyisi hereillä. Samaisessa (kylläkin ihan siistissä) WC:ssä yritimme hetken torkkua ja olin kai nukahтанutkin kymmeneksi minuutiksi, koska olin kuulemma kuorsannut.

Siitä kuitenkin virkistyi taas niin paljon, että matka eteni jälleen ja aamuyöstä ei muuta liikennettäkään juuri ollut häiritsemässä. Isommat taajamat Give, Viborg ja Aalborg ajettiin pysähtymättä läpi tai ohi. Kyytiläinen valitteli kohta putoavansa koko kyydistä. Takapenkillä olikin ehkä tylsemppää, minähän saatoin sentään ohjata ja vääntää kaasua (vai pitäisikö tässä tapauksessa sanoa: säädellä ruiskuja).

Aamulla ennen kuutta huomasimme ihmeeksemme olevamme Frederikshavnissa. Perille oli päästy kunnialla vaikka yö oli ankea. Haaskelimme vielä satamaterminaa-

Junat kulkee ja nosturit liikkuu — Legolandissa.

lin valmiiksi ja lähdimme kiertelemään kaupungin tyhjiä katuja. Fredrikshavnista pääsee autolautalla Osloon ja Göteborgiin. Ensialkuun oli suunnitelmassa palata kotiin Osloon kautta, mutta nyt ei aika oikein antanut myöden, joten Göteborg sai kelvata. Lauttojen lähtöajoista ei meillä etukäteen ollut mitään tietoja, mutta ensimmäinen näytti lähtevän jo aamuyhdeksältä. Tosin seinällä oli vielä ilmoitus, että siihen vuoroon ei enää mahtuisi ja vasta seuraavana päivänä olisi tilaa. No, tähän ei minua suinkaan lannistanut, vaikka kyytiläinen alkoi näyttää epätoivoiselta. Heti terminaalin avauduttua menin kysymään mahtuisiko yksi ”pieni” moottoripyörä johonkin rakoseen. ”You have very good chances”, sanoi virkailija ja näpytelyään päätettä totesi meidän mahtuvan mukaan. ”Jippii!!” Onneksi ei oltu autolla, silloinhan ei olisi ollut mitään mahdoli-

suuksia. Kivi putosi sydämiltämme, sillä ei olisi oikein ollut varaa odotella seuraavaan päivään, koska aika olisi mennyt turhan tiukalle. Onnellisena maksoin Visalla lautamatkasta 380 Dkr. Vielä ennen lähtöä ehdimme käydä ostamassa hyvää tanskalaista leipää matkaevääksi. Lautta tuli tupaten täyteen, mutta kuten tunnettua, moottoripyörä mahtuu (lähes) aina ilman etukäteisvarauksiakin. Kiipesimme kannelle ja katselimme kun Tanska alkoi jäädä taaksemme. ”Tanskan maassa on jotain mätää”, totesi Hamlet aikanaan, mutta meistä se oli oikein mukava maa. Paljon nähtävää ja ystävällisiä ihmisiä. Aurinko helotti ja lokit pitivät elämää, mutta unen päästä ei tahtonut oikein saada kiinni. Olimme varmaan yliväsyneitä, painoihan kokooinen ajomatka vielä hartioita. Kyytiläinenkin oli vaihteeksi hiljaisenpuoleinen.

Täytyy todeta tälläisiä luomuksia katsellessa, että pienenä minulla oli liian vähän legoja.

Taas Ruotsissa

Melkoisessa helteessä saavuimme klo 12.15 Göteborgiin, Ruotsin suurimpaan satamakaupunkiin. Pienen kiertoaajelun jälkeen keskustassa, suuntasimme E3:sta pitkin ylöspäin. Väsytti niin vietävästi ja kyytiläinenkin rupesi olemaan ”rantusti puhuteltava”. Sinnittelimme kuitenkin Skaraan asti, jossa eräs kyltti lupasi halpoja huoneita. Kurvasimmekin rapistuneen kartanon eteen, mutta totesimme huoneet siltikin turhan tyyriiksi.

Tuossa kartanossa oli kuitenkin avattu juuri jotkut myyjäiset ja meistähän tuli ensimmäiset asiakkaat. Ihmeesti piristynyt kyytiläinen osteli kaikenlaista pientä, vaikka rupesin jo ihmettelemään minne kaikki oikein mahtuu. Myönnettäköön, että itsekin

”sorroin” kromattuun viinipullonkorkina-vaajaan.

Kartanon vieressä oli kuitenkin leirintä-alue. Ei mitenkään kansoitettu, sillä siellä näytti olevan vain yksi asuntoauto. Vastaanotto oli suljettu, mutta paikalla leikkivä pikkupoika vakuutti jonkun kohta siihen tulevan. Tunnin odottelun jälkeen, juuri harkittuamme matkan jatkamista, saapui vihdoin eräs miekkonen paikalle. Hän peri leirintämaksun, mutta ei antanut kuittia. Eipä muuten tarvinnut täyttää mitään lappujakaan. Jotain kaveri selitti hirvittävän nopealla paikallisella murteella ja nyökkäilyni hän tuloksiksi kai ymmärtämisen merkiksi.

Teltoa oli melko ripeästi pystyssä ja meikäläinen täydessä unessa jo kahdeksan aikaan, vaikka muutama muukin mp-turisti oli meidän jälkeemme saapunut alueelle.

Aamulla kahdeksan aikaan olin pirteä

kuin peipponen keväimellä. Kahdentoista tunnin uni oli tehnyt hyvää. Hiippailin reippaana aamusuihkuun kumppanin vielä autuaasti nukkuessa. Hetkistä myöhemmin telan edessä puuhaillessani, tuli eräs nainen selvällä suomella kyselemään, miksemme tulleet illalla moikkaamaan toisia motoristeja? Sanoin, ettemme kertakaikkiaan jaksaneet. Heillä oli ollut Wingin kanssa ongelmia ja muistelinkin nähneeni sellaista työntävänä illalla leirialueelle.

Kartanon myyjäiset aukesivat taas kahdeltatoista ja kun kumppanilta oli vielä jotain jäänyt ostamatta, piti tietysti odotella siihen saakka. Yritin kyllä varovasti mainita, että vielä olisi melkoinen taivallus edessä. Vakaa tarkoitushan oli ajella Haaparannan kautta Ruotsin rannikkoa ylöspäin Ouluun.

Örebrossa suoritimme pienen kaupunkierroksen ja onnistuimme näkemään mm. hääparia odottavat hevosvetoiset vaunut erään kirkon edessä. Puoli viiden aikaan olimme menossa Ludvikassa ja iltayhdeksän paikkeilla olimme rannikolla Hudiksvallisissa. Jossain vaiheessa tuli eteen kyltti joka on minua ennenkin harmittanut. Nimittäin: HAPARANDA 648 KM! Takana oli matkaa kai jo saman verran ja siinä vaiheessa kyytiläinen tajusi kuinka pitkä matka vielä olisi edessä. Ja suuntahan oli koko ajan pohjoiseen.

Pimeys, kylmyys ja sumu alkoi taas ympäröidä meitä. Arvelin edessä olevan jälleen unettoman yön. Rannikkosumu oli välillä niin paksua, että kyytiläinen kyseli näinkö ylipäänsä yhtään mitään. Vakuuttelin kyllä näkeväni tarpeeksi (se huurtumattomaksi mainostettu visiirikin oli huurussa), mutta eteneminen tapahtui lähes korvakuulolta. Kumma kun pyöräkään ei millään tuntunut kulkevan.

Puoli kahdelta tankkasimme kylmissämme Örnsköldvikissä automaattista. Vitsit olivat vähissä, mutta vielä meitä jaksoi siinä

lämpimiksemme pomppiessamme naurattamaan, että on tämä moottoripyöräily "hauskaa". Kolmen nurkilla keittäessämme kahvia eräällä maitolaiturilla, ohiajava poliisi-auto mahtoi ihmetellä "aikaisia" turisteja. Eivät kuitenkaan tulleet kyselemään kuulumisia.

Välillä istuskelimme katetuilla bussipyssäkeillä ja palelimme, sitten ajoimme ja palelimme. Kyytiläinen oli jo vaipunut jonkinlaiseen apatiaan, leijuen lähes muissa maailmoissa. Hän huomasi kuitenkin aina välillä tönäistä minut hereille etupyörän alkaessa kaartaa reunaviivaa kohden. Yritin tarmokkaasti pysytellä hereillä huutelemalla ja lauleskelemalla kypärän sisään, mutta välillä ilmeisesti torkahtelin silmänräpäyksen verran. Järkevästi ajateltuna siinä vaiheessa, ei ajoa olisi kannattanut enää missään nimessä jatkaa.

Aamun ensimmäinen valju kajastus toi kuitenkin uutta intoa. Rupesi näkemään vähän maisemiakin, vaikka eivät ne mitenkään inspiroineet. Seitsemän aikaan oltiin Skellefteossa. Alkoi sataa vettä, sehän enää puuttui! Sitten pari nuorta kaveria rupesi leikittelemään Saabilla kanssamme, mutta nostaessani nopeuden sataankuuteenkymmppiin, jättäytyivät he suosiolla perään. Siinä vaiheessa tie oikein lainehti vedestä ja vesiliirron vaara oli täysin mahdollinen, mutta väsyksissä en sellaista ajatellut. Onneksi tuli järkiini aika pian ja laskin nopeuden sallittuihin lukemiin. Ihmeesti vaan renkaat olivat pitäneet, muussa tapauksessa en tätä olisi kirjoittamassa.

Sitten moottoritiellä ajaessamme, kyytiläinen alkoi yhtäkkiä takoa selkääni. Eihän siellä saa pysähtyä, mutta joku hätä takapenkillä tuntui olevan. No, kyytiläinen oli myös virkistynyt niin paljon, että oli huomannut tien reunalla kasvavan osmankäämiä. Täytyihän niitä poimia aimo nippu mukaan, vaikka ne Turun osmankäämitkin olivat

edelleen mukana. Käärimme kimpun muovisäkkiin ja sidoimme sen sivulaukun päälle. Ohiviilettävät autot ehkä katsoivat kummissaan mitä me oikein puuhasimme. Ja taas mentiin.

Vihdoin ja viimein Haparanda kuitenkin alkoi piirtyä näkökenttiimme. Tuntui uskomattomalta, että piinaava öinen matka oli mennyt noinkin hyvin. Vielä jaksoimme käydä ostamassa ruotsalaisia elintarvikkeita ennen Suomen puolelle siirtymistä. Ne useat voi- ja margariinipaketit mahtuivat vielä, ihme kyllä, mukaan, mutta kyllä pyörän päällä rupesikin olemaan jo pakkausta pakkausten päällä. Tavaratalon lämmössä kertoi kyytiläinen jo uskovansa selviävän hengissä perille asti. Eihän matkaa enää ollut kuin satakunta kilometriä.

Loppumatka Kemistä Ouluun meni jotenkuten, kovassa myrskytuulessa. Minäkään en herännyt kuin kerran vastaantulevi-

en kaistalta. Oulussa kumppanin pihassa aloimme sitten purkaa pakkauksia tyypillisessä suomalaisessa kesäsäässä - tuulessa ja sateessa, eikä lämmintäkään ollut montaa astetta. Rupesin laskemaan tämän viimeisimmän "huikosen" pituutta ja sain ajomattomaksi uskottomat 1.445 km! Urhea kumppanini olikin hieman valitellut loppumatkan kylmyyttä, mutta olihan Tanskassa ollut sentään lämmintä. Pakkauksista kaivellut lukuisat matkamunistot ja osmankäämit olivat kaikki säilyneet ehjinä, vaikka olin ainakin kerran pudottanut pikkuesineillä pakatun repun asfalttiin. Omenoitakin - niitä ahvenmaalaisia - oli vielä jäljellä.

Minun täytyi vielä ajaa kotipaikalleni Kemijärvelle. Olihan jo sentään sunnuntai-iltapäivä menossa. Nuo loput 300 km menivät vanhalla rutiinilla, eikä siinä vaiheessa enää edes väsyttänyt, mutta tuli siinä yksillä silmillä kuitenkin ajettua yli 1.700 km.

Loppusanat

Kaksiviikkoinen, kaikkiaan 4.885 km:n mp-matkamme oli ohiitse. Kelit olivat vaihdelleet hellelukemista "lähes pakkaseen". Vettä oli sadellut, mutta poutaakin oli riittänyt. Oli eletty sovussa ja välillä piristeeksi tapeltu. Oli ollut rankkoja ajopäiviä, mutta myös lepopäiviä. Eli kaikenkaikkiaan kaikki myönteiset seikat yhteenlaskettuna voisi reissun kiteyttää lauseeseen: "Olipa meillä mukava matka!"

Eipäs arvannut Istuva Härkä eläessään, että pääsisi legopatsaaksi Tanskanmaalle.

"Latovainio."

Kynnöspelto nro 13

On Pyhäinmiestenpäivän aamu, pakkasta -15°C . Olemme lähdössä kesän viimeiselle telttaretkelle. Kokoonnumme kisahalliin klo 9.00:ksi. Kampeita pakatessa pyörrien päälle tahtoi tulla hiki.

Ryhmämme käsittää yhden sivarin + 5 soolopyörää ja seitsemän henkilöä (veljestä). Itselläni on tilaisuus koeajaa MZ piikkiä matkan aikana. Ensivaikutelma pyörästä on positiivinen, se jaksaa viedä meikäleistä aika haipakkaa muiden mukana. Pysähdymme Karkkilassa pienelle tauolle oikomaan kangistuneita jäseniä. Suuta kuivaa, jäätelö & jäävesi auttaa, ihmiset katselevat meidän touhuja kummissaan.

Matka jatkuu kohti Forssaa, tankkaamme pyörät & itsemme. Näemme tienviitan, jossa

lukee Latovainio, nimi on enteellinen, mikä meitä odottaa perillä. Edessämme avautuu "latovainio", kaikki puut on hakattu pois. Herää kysymys onko tämä tosiaan "pystymetsä". Ei auta, telta täytyy saada pystyyn pellolle. Taivaanrannassa häämöttää metsä, ehkä sieltä löytyy telttakepit. Aikaa kuluu muutama tunti, telta on saatu pystyyn ja kaminaan tuli. Paikalla on lauainta n. 100 henkilöä. Ihmetystä herättää täyskatettujen pyörien määrä (=auto). Kyseisten laitteiden kuljettajat kertovat mitä ihmeellisimpiä selityksiä, miksi ovat liikkeellä kyseisillä laitteilla. Taivaalle alkaa kerääntyä synkkiä pilviä, lunta alkaa sataa hiljalleen.

Ilta & yö kuluu rattoisasti tuttujen ja tuntemattomien kanssa rupatellen (juoden).

"Metsään mennään."

Kipinävuoroista emme päässeet yhteisymmärrykseen. Jokainen saa huolehtia lämmityksestä (kaminan) niinkuin parhaaksi näkee! Aamulla kaikki on toisin, lumi on peittänyt (tavarat) maan valkoiseen vaippaansa.

£ Myydään \$

- — YAMAHA XS 1100 vm 82, musta, Picherin kokokate, Givin teline plus laukut. Hintap. 25.000 mk.
- Soita 90 - 757 1030 / Mervi Metsävaara
- — SUZUKI DR 650 RS vm 91. Ajettu 4700 km. Virheetön, eikä maksa paljon.
- TEE TARJOUS!
- Puh. (911) 54 034

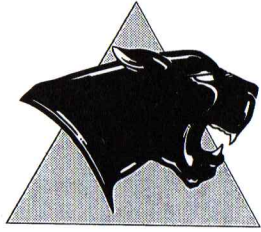
Leiri on tavattoman hiljainen, kuuluu sieltä täältä vaimeaa kuorsausta. Muutama aamu-
virkku tekee kotiinlähtöä. Lumi tuottaa heille ongelmia, kone ei käy kunnolla ja suvikumi suti tyhjää. Kiire loppuu heiltä, joutuvat turvautumaan täyskatettuun ajoneuvoon. Alamme purkaa leiriä, se käy joutuisammin kuin pystytys. Kotimatka tuo vielä mukanaan pienen yllätyksen. Pyörä (MZ) tekee lakon, kaasari jäättyi. Pidän pienen tauon, annan kaasarin sulaa. Onkohan tullut räpättyä liian kovaa (200 km). On päiväkahvin aika, pidämme pienen lepoetken. Autoilijat ovat unohtaneet, että talvinopeusrajoitukset ovat astuneet voimaan. Pääsemme perille kisahalliin ehjin nahoin kaikki!

PS. Muutama kommentti rallyn järjestäjille!

Autolla tulijoille ehdoton kieltö, eivät sovi kyseiseen tapahtumaan. Juomavettä tulisi olla saatavilla järjestäjien toimesta (aina ei sada lunta). Tämänkertainen paikka (pelto) ei sovi kyseiseen tapahtumaan. (Terveisiä Keijolle & Kaleville).

Kari Saalasti
MZ 125 -92
HeMMot Hei!

- Myydään pois nurkista kuleksimasta:
- -Honda CX-500 korjausopas (Clymer)
- -Givi Wingrack-teline kolmelle laukulle
- -Givi 34 I laukku, jossa tavarateline
- -Lintek pleksi (tukevampi malli)
- Kamat on siistejä kuin sika pienenä.
- Soittele niin sovitaan sopuhinnat
- Markku Myllys duuniin 90 - 755 5600
- himaan 90 - 505 1617
- taskuun 949 - 506 120

TouchGard
ALARM SYSTEMS

Ohi ovat ajat jolloin moottoripyörät saivat olla rauhassa parkkipaikoilla ja kotitalojen piholla. Nykyään talon pikku "nassikatkaan" eivät kunnioita isojen poikien pelejä. Eurooppaa kierrelleet matkamotoristit taas tietävät kokemuksesta, että pyörää ei voi jättää hetkeksikään ilman paksuilla ketjuilla lukitsemista.

Lama, nuorisotyöttömyys, "itävienti", määrärahojen vuoksi vapaalla olevat vangit, lainsäädäntö jne. ovat syitä miksi Suomen omaisuuksiin kohdistuvat murrot ja varastamiset ovat tilastollisesti Euroopan nopeimmin kasvaneet.

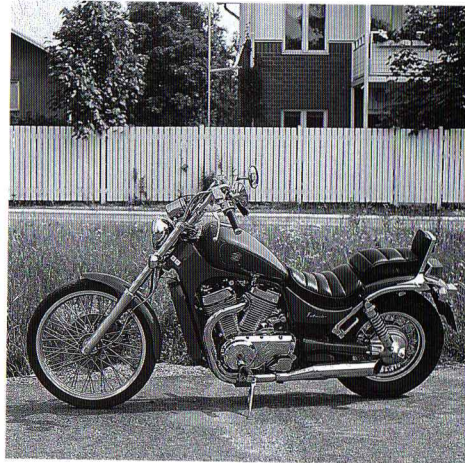
Tämä lama-ajan suosikkiammatti on ruuhkauttanut poliisin sekä vakuutusyhtiöt. Kaiken huipuksi me pyöräilyn vakavasti ottavat maksamme viulut vakuutusmaksuissamme.

Älä luule, että varas vie kaverin pyörän. Ensi yönä voi olla Sinun pyöräsi vuoro.

Viime syksynä alkoivat varkaudet ja ilkeilyt kasvaa tosi rajusti.

Niinkuin tiedämme, pyörän varastaminen on todella helppoa. Rattilukossa olevaa pyörää otetaan vain edestä sekä takaa kiinni ja nostetaan se pakettiautoon. Aikaa tähän menee 1 - 2 min.

Rattilukon murtoon ja pyörän käynnistämiseen menee kokeneelta varkaalta 1 - 2 min.

Luuletko saavasi hyvän korvauksen rakkeneetulle ja hyvin pidetylle pyörällesi. Et saa. Usko pois.

Aloittelevat nuoret kaveritkin selviytyvän hommasta kiitettävän nopeasti, reilusti alle viiden minuutin.

Suomeen on myös tullut järjestäytyneitä rikollisuutta, jotka vievät pyöriä tilaustyönä. Nuorille nassikoille ja "itävientiin" kelpaa kaiken malliset ja ikäiset. Näitä jengien tilaustyökeikkoja alkoi ilmaantua loppukesästä. Kaikki pelkäävät tulevaa kautta.

Vakuutus ei korvaa, omavastuun menetys, pyörän omistajalle tosi yllätyksiä.

Niinkuin tiedät, vakuutus ei korvaa kaikkea murrosta, varkaudesta tai pyörän kaatamisesta aiheutuvia kustannuksia ja vaivaasi.

Korvauksen ulkopuolelle jäävät kulut mm. vuokrapyörästä korjauksen tai kuukauden karenssiajan ajaksi. Samoin et saa korvausta juoksuista poliisille, vakuutusyhtiöille ja tarkastusemille näytöistä etkä muilta aikaa vieviltä töiltä.

Arvonalennus. Älä luule, että saat aina hyvän korvauksen käytetystä pyörästäsi.

Vanha väärä luulo on se, että ei kukaan vanhaa pyörää vie. Höpö höpö. Moni myös sanoo, että kunpa veisivät, niin saisin uuden tilalle. Näin tapahduttua korvaus usein hyväkuntoisesta ja käyttöarvoltaan arvokkaasta pyörästä on ala-arvoinen. Kannattaa tutkia päivän tosi alhaisia hintoja.

Koska vakuutusyhtiöillä korvaukset ovat karanneet käsistä, on ymmärrettävää, että korvauksien on oltava oikeudenmukaisia. Tapaukset tutkitaan nykyään tarkoin, mikä on oikein.

Jos omistat muutaman vuoden ikäisen tai vanhemman pyörän, korvataan tämä varastettu vastaavalla käytetyllä pyörällä. Niinkuin tiedät, harvoin löydät hyvin pidettyä pyörää omasi tilalle.

On paljon kokemuksia jossa oman "helmen" tilalle saa vanhan ritsan, joka on ensiksi ulkoiselta kunnoltaan romun näköinen ja

tekniikan osuuskin jää usein samalle tasolle.

Rahakorvaus on myös tosi huono vaihtoehto, koska pyörien hinnat ovat nyt aliarvostettuja.

Varkauden tai pyörän kaatumisen takia kausi pilalle.

Tyypillinen tapaus on seuraava. Jos pyörä varastetaan touko-kesäkuussa on ensiksi viikon kestävä paperisota. Sitten joudut odottamaan kuukauden karenssiajan. Jos pyörä ei sitten löydy, saat siis joskus 5 — 6 viikon kuluttua päätöksen, arvion pyöräsi arvosta, sekä vasta sitten laskutus/hankintaluvan.

Sitten alkaa vasta tosi työ. Etsit ja soitat kaikki Suomen pyöräliikkeet läpi tiedustellen löytyykö heiltä vastaavaa pyörää, minkä kuntoinen se on jne..... Eipä muuta kuin autoon tai junaan ja lähteä katsomaan minkälainen tämä toisella puolella Suomea oleva "ritsa" on. Siinä menee kesä hyvin.

Kymmenien pyörävarkauden uhrien kanssa keskustelu aiheesta ja MP-93 messuilla haastateltujen kokemukset ovat näin motoristi miehestä surkeaa kuultavaa.

Kaikilla oli mennyt poikkeuksetta kausi pilalle. Vähiten aikaa oli mennyt 6 viikkoa, keskimäärin 8 — 10 viikkoa ja yksi isäntä oli odottanut yli vuoden viimeisiä osia pyöräänsä.

Kunnon pyörähälytys esim. TouchGard hälyttää jo pyörään koskettaessa.

Muista että kunnon pyörähälytys estää myös pyörän turhat kaatumiset. TouchGard moottoripyörän murtohälytys reagoi jos pyörää tönitään tai sen päälle yritetään istua. Pyöräsi tönäissyt ja sen kaatanut autoilija jää lähes aina kiinni, koska hälytys kiinnittää ihmisten huomion. Tiedät itse kuinka rumaa jälkeä syntyy kun pyörä kaatuu. Katteet rikki, tanko vääjänä, peilit hajalla, tank-

Täydellinen asennussarja selvine asennusohjeineen.

ki rityssä, koneen kylkikopat ja jalkatapit vivustoineen mutkalla. Ja taas kausi pilalla varaosia ja korjausta odotellessa.

Kaiken huipuksi parhaan ajokautena kesälomat seisottavat asioiden eteenpäin menemisen kun vakuutusvirkailijat ja korjaamot ovat lomilla. Siinä herne menee nenaan.

Ennaltaehkäisy hälyttimen tärkeimpiä tehtäviä.

MP-69 kerhon jäsenetutarjoukseksi valitsemat TouchGard moottoripyörähälyttimet ovat varustettu Don't Touch my bike varoitustarroin ja vilkkuvalla punaisella tehodillä joka kertoo varkaalle tai humalaiselle hälyttimestä. Eli "minun peliini on turha koskea."

Nämä usein rauhoittaa. Jos sittenkin tämä uppiskainen humalainen tai nuorisojengi tahtoo välttämättä istua pyörän selkään, tekee TouchGard hälytyksen kun pyörään kosketaan tai sitä liikutetaan.

Poliisit, vakuutusyhtiöt sekä alan ammattilaiset suosittelevat hälytintä.

Hälytintä on paras tapa suojata pyöräsi, koska se hälyttää kun pyörään kosketaan ja samoin kunnan pyörähälytintä kuten Touchgard estää pyörän käynnistämisen. Samoin se on todella helppokäyttöinen verrattuna ketjuihin tai vanteisiin kiinnitettäviin "teräskoukkuihin". (mukavia asentaa ja säilyttää repussa).

Ja joka kerta kun et muista poistaa etu fillarista ja lähdet liikkeelle on jarru sarula mutkalla.

Vaadi hälyttimeltä VAT:in vakuutusyhtiöiden hyväksyntää sekä varmatoimisuutta.

Nämä MP-69 kerhomme valitsemat TouchGard hälyttimet jotka maahantuo Oy AlfaLine Ab Puh.(90) 8733 900 ovat kaikki VAT:in hyväksymiä ja suosittelemia, jolloin lähes kaikki vakuutusyhtiöt poistavat tai

tulevat tämän kevään aikana poistamaan murto- ja varkaustapauksissa omavastuuseuden.

Minkälainen on hyvä moottoripyörähälytintä.

TouchGard hälyttimet ovat esimerkkinä kunnan pyörähälyttimestä. TouchGard hälyttimiin luottavat johtavat pyörämaahan-tuojat, jälleenmyyjät sekä alan ammattilaiset.

Niillä on kahden vuoden takuu. TouchGard moottoripyörähälyttimen nk. aivoboxi on vain tupakka-askin kokoinen, joten se on helppo piilottaa pyörän satulan tai tankin alle. Laite on helppo asentaa tee-se-itse miehenkin hyvien asennusohjeiden ansiosta. TouchGard moottoripyörähälyttimet ovat varmatoimisia, koska tasapaino- ja iskutunnistin ovat elektroonisia. Niiden herkkyyden säätöjen tasot eivät muutu.

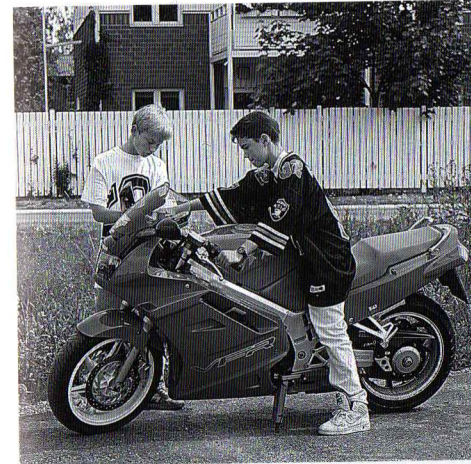
Hälytintä reagoi jos pyörää liikutetaan tai kolautetaan ja se tekee hälytyksen vilkuttaen suuntavaloja sekä laittaen soimaan pyörän oman torven tai erillisen sireenin.

Samoin hälytintä kytkee käynnistyskeskustön päälle, jolloin pyörä ei voi käynnistää.

Kaikki ohituskytkennät ja virtalukon "ropaus" aiheuttavat heti hälytyksen. Hälytysaika on 90 sek. kerrallaan uusiutuen tarpeen mukaan. Kätevillä magneettikytkimillä suojaat sivulaukut. Tehokkaasta hälyttimestä kertovat tarrat ja esim. mittaripaneeliin asennettu vilkkuva teholed joka näkyy kauas. Nämä hillitsevät varkaita ja kylmien tyyppien ottajia.

Radiokauko-ohjattu murtohälytintä on mukava käytössä. Siinä on nk. paniikkikytkin, jolla voit tehdä itse hälytyksen jopa 100 m päästä, jos joku yrittää istua tai tönä pyöräsi.

TouchGard radiokauko-ohjattujen hälyttimien avaimenperissä on siis nk. paniikki-

TouchGard hälyttää äänimerkillä ja valojen vilkkumisella, jos joku koskee tai siirtää pyörää.

kytkin jolla voit antaa hälytyksen jos joku "ropaa" pyöräsi.

Radiokauko-ohjattua hälytintä on myös helppo käyttää. Vain napin painallus ja hälytintä on päällä tai pois toiminnasta. Radiokauko-ohjattua hälytintä on myös mahdoton elimoida. TouchGard murtohälyttimissä on lähes 4 miljardia eri koodivaihtoehtoa. Mahdollista on myös saada nk.kaukohälytintä joka alkaa piipittämään yöpöydällä. Usein kuitenkin pelkkä pyörän oma paikallishäly-

tys riittää, sillä tutkimusten mukaan 97 % rosvoista pakenee paikalta kun sireeni soi ja valot alkavat vilkkumaan.

Hinnat ovat tulleet alaspäin toimintavarmuuden mennessä huippuun. Pieni rahallinen panostus — voit siirtää sen myös seuraavaan pyöräsi.

TouchGard hälyttimet ovat yllättävän edullisia. Avaintoimisten hinnat täydellisine asennusarjoihin alk. 975,- ja radiokauko-ohjatut maksavat 1525,-. Näistä maahantuojaan yksi jälleenmyyjä MP-Power Shop Vantaan Tikkurilassa puh. (90) 857 40 36 antaa MP-69 kerhon jäsenille -15 % TouchGard hälyttimistä.

Pidä huolta pyörästäsi ja ole ennalta-vaikas. Jos haluat turvata tulevan kautesi hanki nyt jäsenetuhinnalla TouchGard hälytintä. TouchGard pitää naapurin "nassikoiden" näpit erossa pyörästäsi ja näin pyöräsi ei ole pihapiirin kipeilypaikka. Hälyttimen hankinta on siis näinä aikoina järkevää. Olemme samalla estämässä vakuutusmaksujen kohoamista. Yhdessä vaikutamme.

HUOM!

Onko laskiasrieha unohtunut?

No, vielä voit ottaa luurinkätösesi ja pirauttaa Sadulle puh. (90) 492 587, niin pääset mukaan hauskanviettoon...

Eli 20. — 21.2.93 Hyvinkäällä vietetään motoristien omaa laskiaisviikonloppua ulkoillen, saunoen, syöden ja juoden. Hinta on vain 160 — 175 mk (sis. kaiken oleellisen).

Joulukuun Motoristissa enemmän infoa.

Kookilla Pintiön

Meidän kaikkien sydäntä ah, niin suuresti vaivaava ongelma, nuorten jäsenten vähyys, nousi esille keskustellessamme kerhomme näyttelyosaston teemasta. Jo viime näyttelyssä esillä ollut teema "piikillä Kontioon" tuntui hyvältä ja päätimme jatkaa aiheen julkituomista.

Tuumasta toimeen

Kuinka sen tekisimme? Kuinka lähetyisimme nuorisoa? Kun kerran kerhollamme on ihan oikea nuorisoministeri, Sanna Antila, päätimme kääntyä hänen puoleensa. Hän ja hänen avustajansa, kerhomme toimittussihteeri Riikka Lehto, löivät viisaat päätökset yhteen ja alkoivat miettiä keinoja nuorisomielien kiinnostamiseen. Molemmilla työtöillä on kokemusta Kontioralleista ja muusta kerhomme toiminnasta jo useiden vuosien ajalta. Nuoresta iästään huolimatta Sanna kuuluu Kontiokarhun saajiin.

Tytöt loihivat osastomme kaunistukseksi maisemakuvan "Matkalla Kontioon". Kuvaan liittyväksi rekvisiitaksi tuotiin Sannan oma Kontiopiikki.

Tytöt itse toimivat osastollamme esittelijöinä ja jakoivat tietoa kuudennen kerran

järjestettävästä K-18 -rallista. Tytöt olivatkin aika näkyvä pari itsetehtyine, neonvihreine, K-18 -asuineen, liikkeessään näyttelyalueen käytävillä.

Vai kuinka siinä sitten kävikään?

Näyttelyviikonlopun jälkeen tapasimme lehtijutun tekemisen merkeissä. Järjestellessämme näyttelyn aikana liittyneiden uusien jäsenten ilmoittautumislippuja, tutkimme samalla tavoitimme piikki-ikäiset. Huokaus! Laskentamme tulos osoitti, että tämän lamavuoden näyttelyn 27 000 kävijästä saatiin uusia jäseniä 83 kpl. Näyttelyssä liittyneiden ikäjakauma oli nuorisoteemasta huolimatta entisenlainen. 70 -luvulla syntyneitä oli ainoastaan 15 kpl, kun taas 40- ja 50 -luvuilla syntyneitä oli jopa 40 kpl. Luulimme saavamme enemmän uusia jäseniä, varsinkin nuoria sellaisia. Olimmehan saaneet ylimääräisiksi houkuttimiksi Touchguard -merkkisen moottoripyörän varashälyttimen Alfaline:sta sekä kylpyläpaketin Rokuan kuntosalesta, jotka arvottiin näyttelyssä jäseniksi liittyneiden kesken.

Että öö ...

Näyttely on takana ja muut haasteet odottamassa. Näyttelyhän on paikka, jossa vuositavataan vanhat tutut ja tutustutaan uusiin ihmisiin, luodaan kontakteja. Viikonlopun aikana foorumille tuotiin mm. naisjaoksen perustaminen sekä kerhon perhejä-

senyys. Tätä kirjoitettaessa on näyttelystä kulunut vasta kolme päivää ja väsymys painaa vielä. Onhan takana aikaa energiaa vaatinut valmistelutyö. Kiitos kaikille näyttelyn järjestämiseen osallistuneille, Sannalle, Riikalle ja HeMMoille.

Tervetuloa uudet jäsenet!

Jutta & Hannu

VOITTAJAT:

Kylpyläpaketin Rokuan kuntosaleksen voitti

**Jari Lautala
Haminasta**

Varashälyttimen voitti

**Jari Jäppinen
Imatra**

Mielipidepalsta

Millainen on hyvä kypäräpuhelin käytännössä?

Kerro kokemuksistasi ja havainnoistasi eri malleista. Kuuluvatko? Toimivatko? Käytännöllinen? Kestävätkö? Onko kallein paras? Näitä ja paljon muuta tietoa kaipaa varmasti useampi kuin yksi henkilö?

Kirjoita!

Vastaus 6 / 92 Motoristiin, koskien EAK-kyselyä, joka oli lehdessä 3 / 91.

Tervehdys

Nyt jo talven alkaessa pikkuhiljaa kääntyy kevään puolelle, olen vihdoinkin saanut päätökseen seminaarityöni, jonka aiheena oli "motoristeille järjestettävä Ennakoivan Ajon Koulutus Suomessa."

Kesällä -91 Motoristi -lehdessä oleen kyselyn välityksellä kartoitin MP-69:n jäsenten mielipiteitä ja parannusehdotuksia EAK:n suhteen.

Ja tulihan sieltä "ehdotuksia". Vastaajat ihmettelivät mm. sitä, miksi EAK -koulutusta järjestetään vain keväisin. Lisäksi toivottiin koulutusta järjestettävän eri puolilla Suomea. Koulutuksen sisältöönkin haluttiin "parannuksia." Mm. lisää henkistä koulutusta, tositarinoita onnettomuuksista jne. Vastaajat siis olivat osin sitä mieltä, että jokainen motoristi tien päällä voisi vaikuttaa ensin omaan käyttäytymiseensä, sitten vasta voisi pohtia olisiko muissakin tienkäyttäjissä parantamisen varaa. Tutkimustuloksista käy nimittäin myös ilmi se, että vastaajille sattuneista onnettomuuksista peräti 33 % oli yksittäisonnettomuuksia.

Tekemästäni tutkielmasta kiinnostuneet voivat lukea työni ensi kevään EAK:ssa ja jos sinne mukaan ei jostain syystä pääse, niin alla olevasta osoitteesta työtä voi kysellä.

Kiitokset vastaajille aktiivisesta osallistumisesta. Vastaajien kesken arvottiin kolme T-paitaa ja toivoisin seuraavien henkilöiden ilmoittavan paidan koon Korpin Tonille puh. k. 931 - 2223745.

Kesäisin terveisin ja EAK:ta odotellessa

Arja Skonbäck

Mäntytie 10

04480 Haarajoki

MOTISTI-SURVIVAL T-paidan voittivat:

H. Eronen
Pieksämäki

E. Vähäsöyrinki
Vantaa

H. Virtanen
Hämeenlinna

69 SHOP

KERHON PYÖRÄMERKKI

Merkki on tehty tummasta messingistä sekä varustettu kahdella kiinnitysruuvilla muttereineen. Pinta on kiillotettu. Merkin korkeus on 56 mm ja leveys 54 mm.

MERKIN SÄÄNNÖT

- * Merkin hankkiminen edellyttää kahden vuoden jäsenyyttä.
- * Merkki on jäsenkohtainen ja jäsenen nimi kaiverretaan merkkiin kerhon toimesta, ts. merkkiä ei saa ilman nimeä.
- * Merkki on tarkoitettu pyörään kiinnitettäväksi.
- * Merkin hinta tulee maksaa kerhon tilille etukäteen.

MERKIN HINTA KAIVERUKSINEEN 110,-

NÄIN TILAAT OMAN PYÖRÄMERKKISI

Maksa summa kerhon postisiirtotilille 1427 226; merkitse maksun saajaksi Moottoripyöräkerho 69 r.y. c/o Matti Korhonen Kurkimäentie 23 C 14 00940 HELSINKI. Merkitse tiedonanto-osaan tunnus "PYÖRÄMERKKI", liittymisvuotesi ja nimesi (=kaiverrus) SELVÄSTI. Huomioi myös, että merkitset maksajan tietoihin selkeästi nimesi ja osoitteesi, niin merkki löytyä luoksesi nopeammin.

KOSKA MERKIT KAIVERRETAAN USEAMPIKERRALLAAN, VOIT JOUTUA ODOTTELEMAAN MERKKIÄSI, MUTTA SE TULEE VARMASTI!

69 SHOP / Mototrip Sunnanvik puhelin 90-298 6432
Arto Kerhokauppias kotiin 90-296 3232

JOULUPUKKI ELÄÄ EDELLEEN!

Juuri saamamme tiedon mukaan Santa & Co. on riemukkailla lahjoillaan saanut aikaan urheilukuumeen Pirkanmaalla. Vanhat laiskimukset KooHoo ja Jarppa treenaavat peffat verillä huhtikuun alussa ajettavaan Päijänne-ajoon. Taitaa hamekankaan ompeleminen poikia hirvittää...

Lycka till, palaamme asiaan saatuamme tuoretta tietoa.

Moto-osat kerhoetu

Käytetyt varaosat erikoishintaan jäsenkortin esittämällä.

Nyt myös katteiden korjaukset ja maalaukset

Sammonkatu 64

33540 TAMPERE

Puh. (931) 557 444

MOTOPOST OY

15 %:n alennus huolto-osista ja renkaista

Motopost Oy

Hiidensilta

03250 OJAKKALA

Puh. 90 - 2271 728

MP-69 jäsenet saavat Motopost Oy:ltä tilatuista osista 15 % alennuksen listahinnoista ilmoittamalla jäsennumeronsa tilauksen yhteydessä.

Tilaa ilmainen luettelo numerosta 90 - 2271 728.

Julkaisuvapaa 27.1.1993

UUSI EUROOPPALAINEN MOTORISTIJÄRJESTÖ

Kuluvan vuoden alussa on perustettu uusi yleiseurooppalainen motoristien edunvalvontajärjestö. Organisaation toiminnan tarkoituksena on tarkkailla tulevan Euroopan Yhteisön lainsäädäntöä ja puuttua sellaisiin lakiesityksiin, jotka saattavat motoristit epäoikeudenmukaiseen tai syrjittyyn asemaan.

European Motorcyclists' Union (EMU), tai kotimaisittain Eurooppalainen Motoristiunioni, tulee tukemaan kansainvälistä moottoripyöräilyalan hallintoelintä, FIM:ä kaikissa muodostamissaan yhteyksissä EY-virkailijoiden ja EY-parlamentin jäsenten kanssa. EMU tulee myöskin toimimaan moottori-

pyöräilyn edunvalvonnasta kiinnostuneiden tukikohtana Brysselissä ja sen tarkoituksena on jakaa neuvoja ja tietoa samaa työtä kotimaissaan tekeville jäsenjärjestöilleen.

EMU:n toiminnan tarkoituksena on tukea kaikkia poliittisia pyrkimyksiä, jotka palvelevat FIM:n luomia toimintaperiaatteita. Järjestö pyrkii luomaan motoristeille korkealaatuisen imagon vastuuntuntoisina kansalaisina, jotka kantavat erityistä huolta ympäristöstään. Osa tätä työtä on kirjasto, johon kootaan teknillistä tietoa kaikilta moottoripyöräilyn osa-alueilta, liikenne-turvallisuudesta sekä ympäristöaiheista.

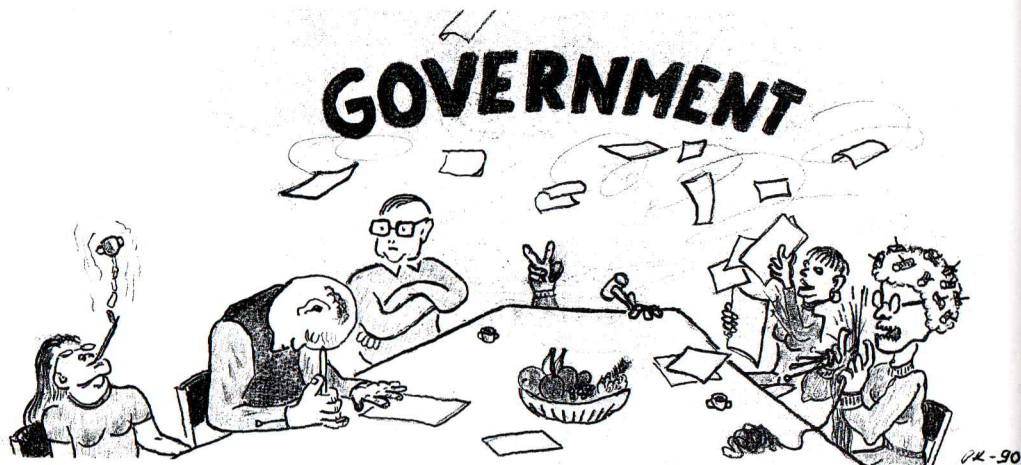
Järjestön perustamiskokous pidettiin Moss:ssa Norjassa 19.12.1992. Perustajajäseninä läsnä olivat edustajat Suomesta (Moottoripyöräkerho 69 r.y.), Isosta-Britanniasta (BMF), Ruotsista (SMC), Norjasta (NMCU) ja Tanskasta (DMC). Yhdessä nämä organisaatiot edustavat noin 140 000 motoristia. Brittiläisen BMF:n puheenjohtaja Donald Lewis valittiin Eurooppalaisen Motoristiunionin ensimmäiseksi puheenjohtajaksi.

Moottoripyöräkerho 69:n puheenjohtaja Antti Kortesoja kertoo seuraavaa:

“Tarve eurooppalaisten motoristijärjestöjen yhteenliittymiselle FIM:n tukemiseksi ja motoristien etujen valvomiseksi oli selvästi nähtävissä. EMU:n syntymä on osoitus siitä, että uskomme yhä moottoripyöräilyn tulevaisuuteen. Mahdollisimman monen motoristin pitäisi liittyä kansalliseen järjestönsä antaakseen EMU:lle demokraattisen tukensa ja tarvittavat taloudelliset toimintaedellytykset.”

EMU pyrkii voimakkaasti laajentamaan jäsenpohjaansa ja käy parhaillaan neuvotteluja liittymishalukkuutensa ilmaiseiden Euroopan maiden moottoripyöräilyalan järjestöjen kanssa.

Moottoripyöräkerho 69 r.y.

Hallituksen pöytäkirja

Aika ja paikka: 29.11.92 klo 12.30 - 16.00
Ravintola Ostrobotnia, Helsinki
Läsnä: Korteso (pj), Järvinen, Hoskari, B. Nyqvist, J. & M. Korhonen, J. Nyqvist, Korppi, Koskela (sihteeri)

- suoritettiin pakolliset alkutoimet.
- hyväksyttiin edellinen pöytäkirja muutoksen jälkeen: "Motoristin budjetti on 70 000 mk", eikä siis 60 000 mk.
- keskusteltiin kerhon rahatilanteesta. Tilin saldo on 23 249,95 mk. MP 93 -näyttely ja Motoristi -lehti vievät rahaa, joten pohdittiin rahankeruumahdollisuuksia sekä säästötoimenpiteitä. Motoristiin otetaan / hankitaan mainoksia, jotka kuitenkin koskevat moottoripyöräilyä. Lisäksi Motoristi -lehden kustannuksia voi vielä tiukentaa. Kokoontumisajot eivät saisi tuottaa tappiota.
- teemamme MP 93 -näyttelyssä on nuoret, joita yritetään saada myös standille. Koska uutta kerhoesitettä ei ehditä tehdä, tilataan lisää joulukuun Motoristia. Jaamme messuilla vanhoja Motoristeja sekä infomnistetta.
- hyväksyttiin Invis Oy:n tarjous jäsenrekis-

terin hoidosta. Tulevaisuudessa mahdollisesti jäsenrekisteri hoidetaan itse.

- päätettiin antaa kaikille v. 92 EAK -kouluttajina toimineille T -paita. Keskusteltiin siitä, että olisi hyvä jos Liikenneturvan hallintoneuvostossa olisi edes yksi motoristi.
- keskusteltiin MP -lehden tilausjärjestelmän muuttamisesta.
- päätettiin, että Bo Nyqvist on MP 69:n edustaja NMR -kokouksessa 19.12.92. Kokoontumisajot ilmoitetaan SMC -kalenteriin.
- aluetoiminnasta ja kerhotavaramyynnistä ei keskusteltu.
- MP 69:n omaisuus kartoitetaan tarkasti ja yritetään jäljitellä kadonneita tavaroita. Pikkujoulujuhlan arpajaisiin on annettu matkapussi, taskumatti ja college.
- annettiin luettavaksi vuosikokouksen pöytäkirjantarkastajien lausunto ja päätettiin matkakorvauksista seuraavasti (50 p/km):
- Korppi 365 km.
- seuraava kokous pidetään 14.2.93 (Korppi kutsuu koolle).
- kokous päätettiin klo 16.00

Urbaani Kokoontuminen

- Aika** 24.4.1993
Paikka Savonlinna, Savonlinnan Motoristit Ry:n kerhotilat; TARANTELLA, Savolankatu 1.
Luonne Kevään ensimmäinen kokoontumisajo keskellä kaupunkia.
Maksu 30 mk/ hlö
Sisältää: - majoitus; makuupussi + telttapatja mukaan
- mahdollisuus rantasaunaan (kuljetus)
- ohjelmaa
Ruokailu Kioskipalvelu + mahdollisuus edulliseen lounaaseen lähitöillä.
Yhteyshenkilö Harri Naukkarinen
Sahatie 19
57310 Savonlinna
Puh 957 - 523 378
Järjestäjä Savonlinnan Motoristit ry

AlfaLine

TARJOUS MP-69 JÄSENILLE! -15%

Touch of Class!

TouchGard
VAKUUTUSYHTIÖIDEN
SUOSITTELEMA

Tilaa nyt hyvissä ajoin ennen pyöräilykautta MP-69 näyttelyssä esitelty TouchGard moottoripyörähälytín jonka laatuun maahantuoja, jälleenmyyjät sekä alan ammattilaiset luottavat. Tutustu lehdessä olevaan artikkeliin.

2
VUODEN
TAKUU

VAT
VAKUUTUS
YHTIÖIDEN
HYVÄKSYMÄ

TARJOUSSHINTAAN
MALLI TG-1004 N Avainohjattu **830,-**
MALLI TG-4 Radiokauko-ohjattu **1 296,-**

Soita heti tai
tule käymään!

Don't Touch my bike!

mp
POWER SHOP

KURIIRITIE 68, (Tikkurila) 01300 VANTAA
Puh. (90) 857 4036 Fax. (90) 857 4016